

Súd:	Najvyšší súd SR
Spisová značka:	7Cdo/132/2023
Identifikačné číslo spisu:	6121387043
Dátum vydania rozhodnutia:	29.01.2025
Meno a priezvisko:	JUDr. Martina Valentová
Funkcia:	sudca
ECLI:	ECLI:SK:NSSR:2025:6121387043.1

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky v spore žalobkyne EOS KSI Slovensko, s.r.o., Bratislava, Prievozská 2, IČO: 35724803, zastúpenej splnomocnenkyňou Remedium Legal, s.r.o., Bratislava, Prievozská 2, IČO: 53255739, proti žalovanej S. U., narodennej XX. Z. XXXX, P. XXX, zastúpenej splnomocnencom advokátom JUDr. Jozefom Elsnerom, Lipany, Sabinovská 65, o zaplatenie 7.634,88 eura s príslušenstvom, vedenom na Okresnom súde Michalovce pod sp. zn. 10Csp/106/2021, o dovolaní žalovanej proti rozsudku Krajského súdu v Košiciach z 31. januára 2023 sp. zn. 6CoCsp/61/2022, takto

rozhodol:

Dovolanie o d m i e t a.

Žalobkyňa má nárok na náhradu trov dovolacieho konania.

Odôvodnenie

1. Okresný súd Michalovce (ďalej len „súd prvej inštancie“ alebo „prvoinštančný súd“) rozsudkom z 30. mája 2022, č. k. 10Csp/106/2021-177, uložil žalovanej povinnosť zaplatiť žalobkyni sumu 5.843,88 eura, úrok z omeškania vo výške 1.453,80 eura, sankčný úrok vo výške 2.666,78 eura a úrok z omeškania vo výške 5 % ročne zo sumy 5.819,40 eura od 09. mája 2022 do zaplatenia s tým, že žalovanej povolil uvedenú sumu splácať v mesačných splátkach po 150 eur vždy do 20-teho dňa v mesiaci, počnúc dňom právoplatnosti, pod stratou výhody splátok tak, že omeškanie s plnením čo i len jednej splátky má za následok splatnosť celého plnenia (výrok I.). Zároveň konanie v časti o sumu 1.800 eur zastavil (výrok II.) a žalobkyni priznal nárok na náhradu trov konania v rozsahu 100% (výrok III.).

1.1. Vychádzajúc z ustanovení § 9 ods. 1, 2, 9 a § 11 ods. 1 zákona č. 129/2010 Z. z. o spotrebiteľských úveroch a o iných úveroch a pôžičkách pre spotrebiteľov a o zmene a doplnení niektorých zákonov (ďalej len „zákon č. 129/2010 Z. z.“), § 52 ods. 1, 2, 3 a 4, § 53 ods. 1, 5, 6, 9, § 53b/ ods. 1 a § 54 ods. 1, 2 a 3 zákona č. 40/1964 Zb. Občiansky zákonník v znení neskorších predpisov (ďalej len „OZ“ alebo „Občiansky zákonník“) a vykonaného dokazovania dospel k záveru, že žaloba žalobkyne je v plnom rozsahu dôvodná. Žalobkyňa na základe zmluvy uzavretej so žalovanou - spotrebiteľom, tejto poskytla finančné prostriedky (bezúčelovo), ktoré i čerpala, avšak riadne a včas v

dohodnutých pravidelných mesačných splátkach nesplácala, čím sa dostala s platením dlhu do omeškania. Aktuálna dlžná suma neuhradených splátok s príslušenstvom predstavuje dlžnú sumu vyčíslenú a uplatnenú žalobkyňou v zmysle jej posledného podania doručeného súdu z 24. mája 2022. Žalovaná doposiaľ celkovú dlžnú sumu úveru pozostávajúcu z dlžnej istiny vo výške 5.834,88 eura, základného úroku vo výške 1.453,80 eura, sankčného úroku vo výške 2.666,78 eura a zákonného úroku z omeškania 5,00 % ročne zo sumy 5.819,40 eura od 09. mája 2022 do zaplatenia, po čiastočnom späťvzati žaloby z 24. mája 2022, nezaplatila. V prípade výšky úroku z omeškania, prvoinštančný súd prihliadal na ustanovenia § 517 ods. 2 OZ a § 3 Nariadenia vlády č. 87/1995 Z. z., v znení neskorších právnych predpisov.

1.2. Súd prvej inštancie mal za preukázané, že zmluva o poskytnutí spotrebiteľského úveru „Flexipôžička“ č. XXXXXXXXXXXXXXXX (ďalej aj „zmluva“), uzavretá medzi VÚB, a.s. (právnou predchodkyňou žalobkyne) a žalovanou dňa XX. novembra XXXX, obsahuje všetky podstatné náležitosti, ktoré v čase jej uzavretia vyžadoval zákon č. 129/2010 Z. z., nakoľko sú v nej zreteľne uvedené údaje o poskytnutom úvere (bod I. zmluvy), t. j. údaje o výške poskytnutej pôžičky (9.650 eur), o jej splatnosti (XX. októbra XXXX) s uvedením prvej splátky (dňa XX. novembra XXXX), o mesačných anuitných splátkach (159,21 eura vrátane poistenia v sume 7,74 eura; čistá splátka bez poistenia 151,47 eura), ktoré žalovaná mala splácať v 96-tich splátkach, pri nákladoch dlžníka - spotrebiteľa (5.172,32 eura), výške poplatku za poskytnutie úveru (191,20 eura), o celkovej čiastke, ktorú je žalovaná povinná zaplatiť v súvislosti s poskytnutím úveru (14.732,32 eur), s uvedením priemernej hodnoty RPMN (8,96 %) a hodnoty RPMN (12,51 %), pri fixnej ročnej úrokovej sadzbe pôžičky (11,40 %). Tieto údaje vyplývajú zo zmluvných podmienok (bod I. / 3. a 7. zmluvy). Tieto údaje boli uvedené nielen v samotnej zmluve, ale aj v pripojených dokumentoch - Európske informácie o spotrebiteľskom úvere a informácie o RPMN a priemernej RPMN, s ktorými listinami bola žalovaná oboznámená a pri uzatvorení úverovej zmluvy ich podpísala. Vzhľadom na zistenie, že úver žalovaná riadne čerpala v deň podpísania zmluvy XX. novembra XXXX, avšak dohodnuté splátky riadne a včas nesplácala, bola vyzvaná žalobcom tromi upomienkami na úhradu dlžných splátok po lehote ich splatnosti. Keďže žalovaná na upomienky nereagovala, žalobca ju listom zo dňa 12. októbra 2018 „Výzva na predčasné splatenie zostatku úveru s príslušenstvom“ vyzval na predčasné splatenie zostatku úveru s príslušenstvom a zároveň jej oznámil, že k uvedenému dňu vyhlásil predčasnú splatnosť úveru vrátane príslušenstva s podrobným rozpisom dlžnej sumy s určením lehoty na plnenie 7 dní odo dňa doručenia tejto výzvy. Pričom z pripojeného prehľadu vykonaných transakcií na uvedený úver je zrejmý pohyb finančných operácií týkajúcich sa dlžnej sumy a dlžná suma ku dňu postúpenia tejto pohľadávky, resp. podania žaloby na príslušný súd predstavovala sumu 11.240,85 eura s príslušenstvom.

1.3. V nadväznosti na námietku žalovanej ohľadne nesprávneho výpočtu celkových nákladov a výšky RPMN poukázal prvoinštančný súd na to, že do celkových nákladov spojených s poskytnutým úverom, a teda ani na RPMN sa poistné nezapočítava (tak ako to vyplývalo z výpočtov žalovanej), pretože poistenie schopnosti splácať úver ako typ zabezpečenia záväzkov plynúcich zo zmluvy je v tomto prípade „fakultatívne“ (ide o možnosť, nie povinnosť dojednať takýto druh poistenia). Aj bez tohto poistenia tak žalovaná mala možnosť uzavrieť zmluvu o úvere, čo aj učinila. Preto podľa § 2 písm. g) 1 zákona č. 129/2010 Z. z. nemuselo byť poistenie zahrnuté do celkového výpočtu celkových nákladov a ani do RPMN, čo pri tejto zmluve ani nebolo, nakoľko takáto zmluva o doplnkovej službe k úverovej zmluve uzavretá nebola. S prihliadnutím na uvedené je tak zrejmé, že predpoklady, z ktorých predchodkyňa žalobkyne pri uzatváraní zmluvy vychádzala pri výpočte celkových nákladov ako aj RPMN sú v zmluve o úvere uvedené, pričom sú uvedené aj v pripojených štandardných európskych informáciách aj samostatnom formulári obsahujúcom informácie o RPMN.

2. Na odvolanie žalovanej Krajský súd v Košiciach (ďalej len „odvolací súd“) rozsudkom z 31. januára 2023, č. k. 6CoCsp/61/2022-219, rozsudok súdu prvej inštancie potvrdil okrem výroku o zastavení konania v späťvzatej časti a žalobkyni priznal nárok na náhradu trov odvolacieho konania v plnom rozsahu.

2.1. Odvolací súd uviedol, že prvoinštančný súd v dostatočnom rozsahu zistil skutkový stav a zo zistených skutočností prijal správny právny záver. Keďže v konaní nebolo zistené žiadne porušenie procesných práv ani iná vada konania, odvolací súd si osvojil náležité, podrobné a zákonu zodpovedajúce odôvodnenie rozhodnutia súdom prvej inštancie, na ktoré v zmysle § 387 ods. 2 zákona

č. 160/2015 Z. z. Civilný sporový poriadok v znení neskorších predpisov (ďalej len „CSP“ alebo „Civilný sporový poriadok“) odkázal.

2.2. Na zdôraznenie správnosti záverov súdu prvej inštancie vo vzťahu k odvolacej argumentácii žalovanej uviedol, že vychádzajúc z listinných dôkazov obsiahnutých v spise bolo poistenie fakultatívne, a teda nebolo podmienkou získania spotrebiteľského úveru. Žalovaná teda mala možnosť dojednať poistenie úveru, nie však povinnosť a táto skutočnosť nepochybne vyplynula z informácií, ktoré jej boli dané veriteľom pred uzavretím úverovej zmluvy - Európske informácie o spotrebiteľskom úvere zo XX. novembra XXXX, v ktorých je výslovne uvedené, že na získanie spotrebiteľského úveru alebo na získanie spotrebiteľského úveru za ponúkaných podmienok sa nemusí uzavrieť poistenie na zabezpečenie spotrebiteľského úveru alebo ďalšia doplnková služba. Podpisom úverovej zmluvy žalovaná potvrdila v zmysle článku II. bod 1. VOP, ktoré boli neoddeliteľnou súčasťou tejto úverovej zmluvy (čl. III. bod 6. úverovej zmluvy) zo XX. novembra XXXX, že jej boli poskytnuté informácie o podmienkach úveru v súlade so zákonom o spotrebiteľských úveroch formou písomného vyhotovenia príslušného predzmluvného formulára, s ktorým bola oboznámená a prevzala jeho písomné vyhotovenie. Žalovaná v konaní iba vo všeobecnosti tvrdila, že poistenie malo byť zahrnuté do celkových nákladov spotrebiteľa bez toho, aby skutkovo toto svoje tvrdenie podoprela a označila o tomto tvrdení dôkaz. Povinnosťou žalobkyne ako právnej nástupkyne pôvodného veriteľa bolo preukázať, že poistenie malo len fakultatívny charakter, o ktorom tvrdení žalobkyňa dôkazné bremeno v konaní uniesla. Žalovaná tým mala na výber, či uzavrie zmluvu o poskytnutí spotrebiteľského úveru spolu s poistením schopnosti splácať úver alebo bez tohto poistenia a pokiaľ pristúpila k poisteniu schopnosti splácať úver, podpisom úverovej zmluvy vyhlásila, že pred uzavretím tejto úverovej zmluvy bola oboznámená a súhlasila s rámcovou zmluvou a všeobecnými poistnými podmienkami pre poistenie schopnosti splácať úver, vyhlásila, že jej boli oznámené informácie podľa § 792a OZ a potvrdila, že prevzala dokument Základná informácia o dôležitých zmluvných podmienkach poistenia schopnosti splácať úver v zmysle zákona o poisťovníctve v platnom znení zákona. Vzhľadom na skutočnosť, že žalovaná sa dobrovoľne rozhodla pre poistenie schopnosti splácať flexipôžičku, poistné v zmysle § 2 písm. g) zákona č. 129/2010 Z. z. sa do celkových nákladov spotrebiteľa spojených so spotrebiteľským úverom, a teda ani do celkovej čiastky, ktorú musí spotrebiteľ zaplatiť (§ 9 ods. 2 písm. k) cit. zák. 129/2010 Z. z.) nezahrňa a nie je možné ho zahrnúť ani do výpočtu RPMN.

3. Proti uvedenému rozsudku odvolacieho súdu podala žalovaná (ďalej aj „dovolateľka“) dovolanie, prípustnosť ktorého vyvodzovala z § 420 písm. f) CSP. Navrhla, aby dovolací súd napadnuté odvolacie rozhodnutie spojené s rozhodnutím súdu prvej inštancie zmenil alebo zrušil a vec vrátil odvolaciemu súdu na ďalšie konanie. V úvode dovolania zároveň navrhla odložiť vykonateľnosť napadnutého rozhodnutia bez bližšej špecifikácie dôvodov.

3.1. V dovolaní dovolateľka označila predmet sporu, uviedla spôsob rozhodnutia nižších súdov, predostrela dôvody odvolania a nosnú časť odôvodnenia odvolacieho súdu. Žalovaná pritom zdôraznila, že trvá na svojom vyjadrení, že veriteľ má právo na vydanie len nim poskytnutého úveru - istiny bez poplatkov a úrokov. Vyzdvihla tiež ustálenú judikatúru súdov, z ktorej vyplýva, že je v rozpore s právom rozhodnutie súdu, ktoré je založené na izolovaných a z kontextu vytrhnutých záveroch rozhodnutia súdu iného členského štátu EÚ o neprijateľnosti poplatku za spracovanie pri poskytnutí spotrebiteľského úveru za situácie, keď súd ignoruje platné právo právneho poriadku SR a závery súdu iného členského štátu sú bez skutkovej a právnej relevancie, keďže sú založené na aplikácii vnútroštátnych predpisov, ktoré sú v podstatnej okolnosti determinujúcej rozhodnutie súdu odlišné od obsahu slovenského právneho poriadku, pričom táto právna úprava iného členského štátu nie je transpozíciou sekundárneho práva EÚ. V tejto súvislosti upriamila pozornosť na rozhodnutia Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (ďalej ako „dovolací súd“ alebo „najvyšší súd“) sp. zn. 1Cdo/183/2018 a sp. zn. 7Cdo/279/2020, v zmysle ktorých patrí i poistenie do celkových nákladov, ktoré musí spotrebiteľ - dlžník zaplatiť.

4. Žalobkyňa vo svojom vyjadrení k dovolaniu uviedla, že sa stotožňuje s napadnutým rozhodnutím odvolacieho súdu a navrhla, aby dovolací súd podané dovolanie odmietol a priznal žalobkyni nárok na náhradu trov dovolacieho konania, alternatívne zamietol ako nedôvodné.

5. Najvyšší súd nezistil splnenie podmienok pre odklad vykonateľnosti napadnutého rozsudku v zmysle § 444 ods. 1 CSP, a preto v súlade s ustálenou súdnou praxou o tom nevydal samostatné rozhodnutie

(napr. rozhodnutia najvyššieho súdu sp. zn. 4Cdo/144/2019, 4Cdo/108/2019, 9Cdo/72/2020).

6. Najvyšší súd ako súd dovolací (§ 35 CSP) po zistení, že dovolanie podala v stanovenej lehote (§ 427 ods. 1 CSP) strana zastúpená v súlade so zákonom (§ 429 ods. 1 CSP), v ktorej neprospech bolo napadnuté rozhodnutie vydané (§ 424 CSP), skúmal, či sú splnené aj ďalšie podmienky dovolacieho konania a predpoklady prípustnosti dovolania a bez nariadenia pojednávania (§ 443 CSP) dospel k záveru, že dovolanie treba odmietnuť.

7. Právo na súdnu ochranu nie je absolútne a v záujme zaistenia právnej istoty a riadneho výkonu spravodlivosti podlieha určitým obmedzeniam. Toto právo, súčasťou ktorého je bezpochyby tiež právo domôcť sa na opravnom súde nápravy chýb a nedostatkov v konaní a rozhodovaní súdu nižšieho stupňa, sa v občianskoprávnom konaní zaručuje len vtedy, ak sú splnené všetky procesné podmienky, za splnenia ktorých občianskoprávny súd môže konať a rozhodnúť o veci samej. Platí to pre všetky štádiá konania pred občianskoprávnym súdom, vrátane dovolacieho konania (napr. rozhodnutie ústavného súdu sp. zn. I. ÚS 4/2011).

8. Dovolanie treba považovať za mimoriadny opravný prostriedok, ktorý má v systéme opravných prostriedkov civilného sporového konania osobitné postavenie. Dovolanie nie je „ďalším odvolaním“ a dovolací súd nesmie byť vnímaný (procesnými stranami ani samotným dovolacím súdom) ako tretia inštancia, v rámci konania ktorej by bolo možné preskúmať akékoľvek rozhodnutie odvolacieho súdu. Otázka posúdenia, či sú alebo nie sú splnené podmienky, za ktorých sa môže uskutočniť dovolacie konanie, patrí do výlučnej právomoci dovolacieho súdu.

9. Ak by najvyšší súd bez ohľadu na prípadnú neprípustnosť dovolania pristúpil k posúdeniu vecnej správnosti rozhodnutia odvolacieho súdu a na tom základe ho prípadne zrušil, porušil by základné právo na súdnu ochranu toho, kto stojí na opačnej procesnej strane (porovnaj rozhodnutie ústavného súdu sp. zn. II. ÚS 172/03).

10. Naznačenej mimoriadnej povahe dovolania zodpovedá aj právna úprava jeho prípustnosti. V zmysle § 419 CSP je proti rozhodnutiu odvolacieho súdu dovolanie prípustné, (len) ak to zákon pripúšťa. To znamená, že ak zákon výslovne neuvádza, že dovolanie je proti tomu-ktorému rozhodnutiu odvolacieho súdu prípustné, nemožno také rozhodnutie (úspešne) napadnúť dovolaním. Rozhodnutia odvolacieho súdu, proti ktorým je dovolanie prípustné, sú vymenované v ustanoveniach § 420 a § 421 CSP.

11. Právna úprava teda pripúšťa dva dovolacie dôvody, prvý spočíva v zmätočnosti napadnutého rozhodnutia (§ 420 CSP), druhý v nesprávnom právnom posúdení veci odvolacím súdom (§ 421 CSP).

12. V konkrétnych okolnostiach veci dovolateľka v dovolaní uplatnila výlučne dovolací dôvod zmätočnosti podľa § 420 písm. f) CSP. V zmysle tohto zákonného ustanovenia je dovolanie prípustné (proti rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej, alebo ktorým sa konanie končí), ak súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces. Hlavnými znakmi, ktoré charakterizujú túto procesnú vadu, sú: a/ zásah súdu do práva na spravodlivý proces a b/ nesprávny procesný postup súdu znemožňujúci procesnej strane, aby (procesnou aktivitou) uskutočňovala jej patriace procesné oprávnenia. Podstatou práva na spravodlivý súdny proces je možnosť fyzických a právnických osôb domáhať sa svojich práv na nestrannom súde a v konaní pred ním využívať všetky právne inštitúty a záruky poskytované právnym poriadkom. Integrálnou súčasťou tohto práva je právo na relevantné, zákonu zodpovedajúce konanie súdov a iných orgánov Slovenskej republiky. Z práva na spravodlivý súdny proces ale pre procesnú stranu nevyplýva jej právo na to, aby sa všeobecný súd stotožnil s jej právnymi názormi a predstavami, preberal a riadil sa ňou predkladaným výkladom všeobecne záväzných predpisov, rozhodol v súlade s jej vôľou a požiadavkami, ani právo vyjadrovať sa k spôsobu hodnotenia ňou navrhnutých dôkazov súdom a dožadovať sa ňou navrhnutého spôsobu hodnotenia vykonaných dôkazov (IV. ÚS 252/04, I. ÚS 50/04, I. ÚS 97/97, II. ÚS 3/97 a II. ÚS 251/03).

13. Dovolanie uplatnené podľa § 420 CSP je preto možné odôvodniť iba prípadnou vadou konania rýdzo procesného charakteru. Znamená to, že pod zmätočnosťnú vadu nie je možné subsumovať nesprávne právne posúdenie vecí, pod ktorým sa rozumie činnosť súdu, pri ktorej zo skutkových zistení súd vyvodzuje právne závery a aplikuje konkrétnu právnu normu na zistený skutkový stav.

14. Dovolací dôvod podľa § 420 f) CSP pritom žalovaná založila výlučne na nesúlase s právnymi závermi vyslovenými v rozhodnutí odvolacieho súdu, pri zotrvaní na odvolacích dôvodoch, ktorú odvoláciu argumentáciu doslova prevzala do tej dovolacej (porovnaj odvolanie žalovanej), s následným odcitovaním nosnej časti odôvodnenia napadnutého rozhodnutia (jeho bodu 21. až 39.) a odkazom na dve rozhodnutia najvyššieho súdu (sp. zn. 1Cdo/183/2018 a sp. zn. 7Cdo/279/2020), z ktorých rozhodnutí dovolateľka vybrala citáciu, ktorá sa má z jej pohľadu vzťahovať k posúdeniu, či aj poistenie patrí do celkových nákladov, ktoré musí spotrebiteľ - dlžník zaplatiť.

15. Takáto dovolacia argumentácia ale nemôže viesť k založeniu prípustnosti dovolania podľa § 420 písm. f) CSP, pretože realizácia procesných oprávnení sa strane neznemožňuje právnym posúdením (viď R 54/2012 a 1Cdo/62/2010, 2Cdo/97/2010, 3Cdo/53/2011, 4Cdo/68/2011, 5Cdo/44/2011, 6Cdo/41/2011, 7Cdo/26/2010 a 8ECdo/170/2014). Právnym posúdením je činnosť súdu, pri ktorej zo skutkových zistení vyvodzuje právne závery a na zistený skutkový stav aplikuje konkrétnu právnu normu. Nesprávne právne posúdenie je chybnou aplikáciou práva na zistený skutkový stav; dochádza k nej vtedy, ak súd nepoužil správny (náležitý) právny predpis alebo ak síce aplikoval správny právny predpis, nesprávne ho ale interpretoval alebo ak zo správnych skutkových záverov vyvodil nesprávne právne závery. Ani po 01. júli 2016 (po prijatí nového procesného kódexu) nie je žiadny dôvod pre odklon od vyššie uvedeného chápania dopadu nesprávneho právneho posúdenia vecí (nesprávneho vyriešenia niektorej právnej otázky súdom) na možnosť niektorej strany civilného sporového konania uskutočňovať jej patriace procesné oprávnenia. Nesprávne právne posúdenie vecí nezakladá vadu zmätočnosti v zmysle § 420 písm. f) CSP a do práva na spravodlivý proces nepatrí právo na to, aby bola strana sporu pred všeobecným súdom úspešná, teda aby bolo rozhodnuté v súlade s jej požiadavkami, resp. s jej právnymi názormi (I. ÚS 50/04).

16. Dovolací súd na tomto mieste považuje za potrebné zdôrazniť aj to, že dovolacie konanie má od účinnosti Civilného sporového poriadku povahu procesu rigoróznejšieho a odborne náročnejšieho v porovnaní s predchádzajúcou právnou úpravou. Spracovaniu dovolania a celkovej kvalite zastupovania dovolateľa musí advokát nevyhnutne venovať zvýšenú pozornosť. Z hľadiska posúdenia prípustnosti dovolania je teda podstatné správne vymedzenie dovolacích dôvodov spôsobom upraveným v zákone (§ 431 až § 435 CSP), a to v nadväznosti na konkrétne, dovolaním napadnuté rozhodnutie odvolacieho súdu. Pokiaľ nie sú splnené procesné podmienky dovolacieho konania a predpoklady prípustnosti dovolania, nemožno dovolaním napadnuté rozhodnutie odvolacieho súdu podrobiť vecnému preskúmaniu v dovolacom konaní.

17. Z uvedených dôvodov preto, pri viazanosti najvyššieho súdu dovolacími dôvodmi (dovolací súd môže skúmať len vymedzené dovolacie dôvody a to v rozsahu, v akom boli stanovené), ktorý postup súvisí s dôsledným zachovávaním dispozičného princípu a princípu právnej istoty, ako aj procesnej zodpovednosti strán za ochranu svojich práv, dospel najvyšší súd k záveru, že dovolanie žalovanej podľa § 420 písm. f) CSP je procesne neprípustné; vzhľadom na to dovolanie odmietol podľa § 447 písm. c) CSP.

18. Najvyšší súd rozhodnutie o trovách dovolacieho konania neodôvodňuje (§ 451 ods. 3 veta druhá CSP).

19. Toto rozhodnutie prijal senát najvyššieho súdu pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.